

(א) ויקח קרח בן-יצהר בן-קהת בן-לוי ודלן ואבירם בני אליאב ואון בן-פלת בני ראובן:
(ב) ויקמו לפני משה ואנשים מבני-ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי-שם:

(ג) ויקהלו על-משה ועל-אהרן ויאמרו אלהים רב-לכם כי כלהעדה כלם קדשים ובתוכם יקח ומדוע תתנשאו על-קהל יקח:
(ד) וישמע משה ויפל על-פניו:

(ה) וידבר אל-קרח ואל-כל-עדתו לאמר בָּקֹר וידע יקח את-אשר-לו ואת-הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו:

(ו) זאת עשו קחו-לכם מחותות קרח וכל-עדתו:

(ז) ותנו בהן אש ושימו עליהן קטרת לפני יקח מחר והיה האיש אשר-יבחר יקח הוא הקדוש רב-לכם בני לוי:

(ח) ויאמר משה אל-קרח שמעו-נא בני לוי:

(ט) המעט מלכם כי-הבדיל-אלהי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו לבעד את-עבדת משכן יקח ולעמד לפני העדה לשרתם:

(י) ויקרב אתך ואת-כל-אתיך בני-לוי אתך ובקשתם גם-כהנה:

(יא) לכן אפה וכל-עדתך הנעדים על-יקח ואהרן מה-הוא כי תלונו תלינו עליו:

(יב) וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה:

(יג) המעט כי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כי-תשתרר עלינו גם-השתרר:
(יד) אף לא אל-ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו ותתן-לנו נחלת שדה וקרום העיני האנשים ההם תנקה לא נעלה:

(טו) ויסר למשה מאד ויאמר אל-יקח אל-תפן אל-מנסתם לא סמור אסד מהם נשאתי ולא הרעתי את-אחד מהם:

(טז) ויאמר משה אל קרח אתה וכל עדתך היו לפני יקח אתה והם ואהרן מחר:

(יז) וקחו איש מחתתו ונתתם עליהם קטרת והקרבתם לפני יקח איש מחתתו חמשים ומאתים מחתות ואתה ואהרן איש מחתתו:

(יח) ויקחו איש מחתתו ויתנו עליהם אש וישימו עליהם קטרת ויעמדו פתח אהל מועד ומשה ואהרן:

(יט) ויקהל עליהם קרח את כל העדה אל פתח אהל מועד וירא כבוד יקח אל כל העדה:

(כ) וידבר יקח אל-משה ואל-אהרן לאמר:

(כא) הבדלנו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרגע:

(כב) ויפלו על-פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחת לכל-בשר האיש אסד יקטא ועל כל-העדה תקצף: פ

(כג) וידבר יקח אל-משה לאמר:

(כד) דבר אל-העדה לאמר העלו מסביב למשכן-קרח דתן ואבירם:

(כה) ויקם משה וילך אל-דתן ואבירם וילכו אחריו זקני ישראל:

(כו) וידבר אל-העדה לאמר סורו-נא מעל-אהלי האנשים הרשעים האלה ואל-תגעו בכל-אשר להם פן-תספו בכל-חטאתם:

(כז) ויעלו מעל משכן-קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם:

(כח) ויאמר משה בזאת תדעון כי-יקח שלחני לעשות את כל-המעשים האלה כי-לא מלבי:

(כט) אם-כמות כל-האדם ימתן אלה ופקדת כל-האדם יפקד עליהם לא יקח שלחני:

(ל) ואם-בריאה יברא יקח ופצתה האדמה את-פיה ובלעה אתם ואת-כל-אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את-יקח:

(לא) ויהי ככלתו לדבר את כל-הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם:

(לב) ותפתח הארץ את-פיה ותבלע אתם ואת-בתיהם ואת כל-האדם אשר לקרח ואת כל-הרכוש:

(לג) וירדו הם וכל-אשר להם חיים שאלה ותקם עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל:

(לד) וכל-ישראל אשר סביבתיהם גסו וקלם כי אמרו פן-תבלענו הארץ:

(לה) ואש יצאה מאת יקח ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: פ

רמב"ן במדבר (פרשת קרח) פרק טז פסוק א

ואמר רבי אברהם כי זה הדבר היה במדבר סיני כאשר נחלפו הבכורים ונבדלו הלויים, כי חשבו ישראל שאדוניו משה עשה זה מדעתו לתת גדולה לאחיו, גם לבני קהת שהם קרובים אליו ולכל בני לוי שהם ממשפחתו, והלויים קשרו עליו בעבור היותם נתונים לאהרן ולבניו, וקשר דתן ואבירם בעבור שהסיר הבכורה מראובן אביהם, גם קרח בכור היה.

וזה מדעתו של רבי אברהם שהוא אומר במקומות רבים אין מוקדם ומאוחר בתורה לרצונו. וכבר כתבתי (ויקרא טז א) כי על דעתי כל התורה כסדר זולתי במקום אשר יפרש הכתוב ההקדמה והאחור, וגם שם לצורך ענין ולטעם נכון, אבל היה הדבר הזה במדבר פארן בקדש ברנע אחר מעשה המרגלים:

והנכון בדרש, שכעס קרח על נשיאות אלצפן כמאמר רבותינו (תנחומא קרח א), וקנא גם באהרן כמו שנאמר ובקשתם גם כהונה (פסוק י). ונמשכו דתן ואבירם עמו, ולא על הבכורה, כי יעקב אביהם הוא אשר נטלה מראובן ונתנה ליוסף, אבל גם הם אמרו טענתם, להמיתנו במדבר (פסוק יג), ולא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו (פסוק יד). והנה ישראל בהיותם במדבר סיני לא אירע להם שום רעה, כי גם בדבר העגל שהיה החטא גדול ומפורסם היו המתים מועטים, ונצלו בתפלתו של משה שהתנפל עליהם ארבעים יום וארבעים לילה. והנה היו אוהבים אותו כנפשם ושומעים אליו, ואלו היה אדם מורד על משה בזמן ההוא היה העם סוקלים אותו, ולכן סבל קרח גדולת אהרן וסבלו הבכורים מעלת הלויים וכל מעשיו של משה. אבל בבואם אל מדבר פארן ונשרפו באש תבערה ומתו בקברות התאוה רבים, וכאשר חטאו במרגלים לא התפלל משה עליהם ולא בטלה הגזרה מהם, ומתו נשיאי כל השבטים במגפה לפני ה', ונגזר על כל העם שיתמו במדבר ושם ימותו, אז היתה נפש כל העם מרה והיו אומרים בלבם כי יבואו להם בדברי משה תקלות, ואז מצא קרח מקום לחלוק על מעשיו וחשב כי ישמעו אליו העם. וזה טעם "להמיתנו במדבר", אמרו הנה הבאת אותנו אל המקום הזה ולא קיימת בנו מה שנדרת לתת לנו ארץ זבת חלב ודבש כי לא נתת לנו נחלה כלל, אבל נמות במדבר ונהיה כלים שם, כי גם זרענו לא יצאו מן המדבר לעולם, ויבטל מן הבנים מה שנדרת להם כאשר נתבטל מן האבות. וזה טעם תלונתם הנה במקום הזה אחר גזרת המרגלים מיד. והקרוב, כי היו אלה הנקהלים כולם בכורות כי על כן חרה להם על הכהונה, ולכך אמר להם משה שיקחו מחתות כמנהגם הראשון ויתגלה הדבר אם יבחר השם בהם או בכהנים:

עולת ראייה חלק א עמ' רמא

כל חשק עבודה, שמחת מצוה, התמדת תורה, ברק חדושים והתנוצצות רוח הקודש בלב השרידים אשר ד' קורא, כונת התפלה ואור שלהבתה, כל אלה, ותולדות הנשמות בשלמותן, בכללותן ותמותן, מוכרחים הם להפגם ע"י הכנסת יסוד פירוד בכללות כנסת ישראל, חלילה. אוהבי ד' ויראיו באמת וחושבי שמו הם העומדים בניסיון לסבול כל צער ועלבון מכל צד ועבר, ולעמד הכן נגד כל כחות עליונים ותחתונים החפצים לבלע נחלת ד' ולהפריד את האומה האחדית, היחידה במלא עולמים, הם בני דכנסת ישראל שהאם רובצת עליהם, "מחצדי חקלא" הבאים בסוד ד', תלמידי חכמים האמתיים המרבים שלום בעולם, ומשימים ומטילין שלום בין ישראל לאביהם שהשמים, בהוציאם מן הכח אל הפועל את אור הקודש הגנוז בכל אישי האומה, בכל אשר בשם ישראל יכנה, ובפרט בכל אשר ישא את דגל תקות האומה וחפץ תחיתה, את חותם אהבת ארץ אשר עיני ד' בה, וחבת ציון וירושלים על לבו חקוקה...